

Vikerøya

landskapsvernområde

Husdyrbeite har lange tradisjoner på Vikerøya. Beitingen har gjort øya til levested for en rekke sjeldne arter av planter og sopp.

Vikerøya har et vakkert og egenartet natur- og kulturlandskap. Her er eikehager, slåttemark og strandenger. I de beitede eikeskogene lever nasjonalt sjeldne og utrydningstruede arter av sopp og orkideer. I gruntvannsområdet i sør vokser den utrydningstruede planten dvergålegress, og på de beitede strandengene vokser den sjeldne, gresslignende planten hartmannstarr.

Landskapsvernområdet omfatter Vikerøya og flere små holmer i Indre Viksfjord. Øya er omgitt av store gruntvannsområder. Det går bro fra fastlandet til øya. På øya er det to gårdsbruk. Store tuntrær og hagemark preger også Vikerøya, og vitner om generasjoners landskapspleie. På Tjøllingholmen og Refsholtholmen er det beitede eikehager.

Deler av de åpne områdene på øya er likevel sakte, men sikkert i ferd med å gro igjen. Færre dyr på beite og den innførte arten rynkerose må ta mye av skylden. Når beitemark gror igjen, blir artsmangfoldet mindre. Seks sjeldne plantearter har allerede forsvunnet fra Vikerøya.

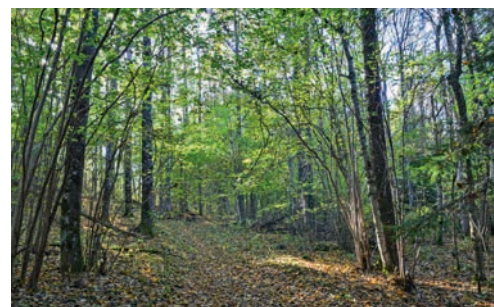
Flatholmen, som også inngår i verneområdet, er en viktig hekkeplass for sjøfugler. Mot nord grenser landskapsvernområdet til Indre Viksfjord naturreservat.

På Vikerøya drives et aktivt jordbruk. En gåseflokk på høsttrekk har landet for å spise og hvile. ▼

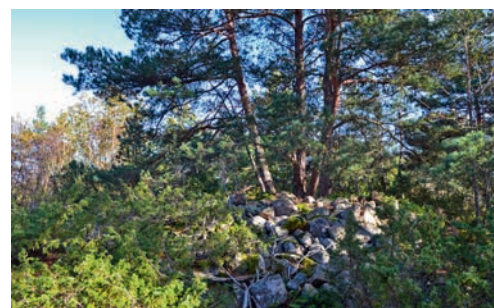

FAKTA

Landskapsvernområdet ble opprettet i 2006. Det er 1488 dekar stort. I overkant av en femtedel er landareal.

Vikerøya har partier med edelløvsog. ▲

På det høyeste partiet i sørøst er det et gravfelt fra bronsealder-jernalder. ▲